

Garanti

ÇÖKÜŞÜN
ÖNCÜSÜ ABD

ÇÖKÜŞÜN ÖNCÜSÜ ABD
21. Yüzyılı Nasıl Hazırlamalı

Roger Garaudy

Çeviren: Cemal Aydın

Birinci Bölüm

YENİ DÜNYA DÜZENSİZLİĞİ KAOSUN JEOPOLİTİĞİ

Yirminci yüzyılın şu son yıllarında, dışarıdan bakıldığında birbirleriyle hiç alâkaları yokmuş gibi görünen bu hâdiselerin sonucu olan dünyanın şu iç içe geçmiş hâldeki manzarası nedir?

Yakın bir gelecekte karşılaşacağımız önemli sorunlar hangileridir?

Yeni tip bir dünya savaşına doğru mu gidiyoruz?

Zira bugüne kadarkiler, yani dünya savaşı diye adlandırılan ilk iki savaş, Avrupalılar arası çatışmalardan ibaretti. Onlar “Dünya savaşı” değildi. Gerçekten öyle. Çünkü 1914-1918 yılları arasında cereyan eden savaşta, savaşan müttefik ülkeler olan İngiltere ile Fransa, kendi ordularına sömürgelerinin veya “dominyon”larının “renkli birlikler”ini dâhil etmişlerdi. Fransa, “Senegalli avcı birlikleri”nden Kuzey Afrikalılara kadar uzanan askerî birlikleri, İngiltere ise,

Kanada'dan Avustralya'ya kadar varan "dominyon"larının askerlerini silâh altına almışlardı. İkinci Dünya Savaşı için de aynı şey söz konusudur. Bir Avrupa çatışmasından doğan bu savaşa, Batılı "Müttefikler" kendilerine bağlı olan halkları iştirak ettirdiler. Söz gelişi, Fransa'nın kurtarılması için Provence'a yapılan çıkarma sırasında, askerlerin yüzde 70'ini (ölenlerin oranı ise çok daha yüksekti) Mağripliler oluşturuyordu.*

Amerika'nın Japonya'ya karşı savaşı, birinci savaşa paralel olarak, iki medeniyeti değil de, kendi ülkelerinde aynı sanayi sistemini geliştiren ve Pasifik'in hâkimiyeti ve Pasifik pazarlarını ele geçirmek için birbirine meydan okuyan iki rakibi karşı karşıya getiriyordu. İki çatışma hiçbir zaman askerî yönden birbirine karışmadı. Çünkü Hitler, Amerikalıları Avrupa kapışmasından mümkün olan en uzun süre uzakta tutabilmek için, bir Berlin, Roma, Tokyo "eksen"ini çağrıştırmak üzere, Japonları şeref "Aryenler**"i (!) yapmayı bile düşünmüştü.

Oysa Huntington'a*** ve "medeniyetler çatışması" dediği hususlara bakarsanız, şayet bir üçüncü savaş patlak verecek olursa, bu, yeni bir tip savaş olacaktır. Yani, bu savaşın kökeninde Avrupa içi rekabetler olmayacak, aksine bu,

* O zamanlar Avrupa'daki Nazi gaddarlıkları yargılanıyor du, fakat 1945'te (Cezayir'deki) Setif'ten 1946'da (Vietnam'daki) Haiphong'a, 1947-1948'de Madagaskar'dan 1947'de Kazablanka'ya, ardından da 1950'de Fildişi Sahili'ne kadar uzanan ve Fransa Cumhuriyeti orduları tara findan yapılan katliam ve işkenceler de habire devam ediyordu. (Bakınız: Yves Bemot, *Sömürge Katliamları*, Ed. La Découverte, 1994). Dikkat: Sonunda çev. Kısaltması bulunmayan bütün dipnotlar yazara aittir.

** Avrupalı ırklardan kabul etmeyi, çev.

*** Huntington, *Medeniyetler Çatışması*, Commentaire dergisi, sayı 66, 1994.

“merkez” (Batı) ile “çevre” (eski sömürge ülkeler) arasında bir medeniyet çatışması olacak.

Huntington, bu iki gruba dînî bir hava da vermeye kalkıyor. Buna göre, söz konusu savaş, bir “Yahudi-Hristiyan” medeniyeti ile bir “İslâm-Konfüçyanizm” ittifakı arasındaki çarpışma şeklinde ortaya çıkacakmış!

Problem ortaya yanlış konulmuştur, ama bu, gerçek bir problemdir. Asıl problem şudur: Sovyetler Birliği’nin yıkılışından ve onun yerine İslâm’ın (ve onun muhtemel müttefikleri olan “Üçüncü Dünya” ülkelerinin) bir “şeytan” olarak gösterilmesinden sonra, kendine çizdiği dünya egemenliği hedefi doğrultusunda, Irak’ı “ibret olsun diye” tahrip etmesinin ardından, ABD, yağmacı “serbest piyasa” sistemini bütün dünyaya yayma hayalini gerçekleştirmeyi başaracak mıdır?

Bir anlamda, *-Din Savaşına Doğru* adlı eserimde verdiğim anlamda- bu savaş, tam bir “medeniyet şoku” olacak; o yuzdenden de pazar tektanrıcılığı, kendi bezirgân değerlerinin dışında, başka bir değerler sistemini koruyan ve kimlik ve kişilikleriyle hayatın anlamını muhafaza ve müdafaa eden bütün halkların direnişini kırmaya çalışacaktır.

Amerika İmparatorluk sınırlarının hassas noktası (ki o noktaya, “barbarlar”ın zaferiyle haritadan silinmezden önceki Roma İmparatorluğu döneminde bu sınırlara “serhat”, “tahkim edilmiş hudut” denirdi), Basra Körfezi’dir. Çünkü burası, birkaç on yıl daha Batı’nın “büyüme kaynağı” olmasını devam ettirecek en zengin petrol yataklarıyla çevrilidir.

Bu “serhat” üzerinde, Irak’ın ezilmesi ile pazar tektanrıcılığının en yeni “zafer”i kazanılmıştır ve bu savaşa 5 Kasım

1990 tarihli *Le Figaro* gazetesinde Alain Peyrefitte'in dediği gibi, ABD, iki "lobi" nin baskısı sonucu girişmiştir:

İki güçlü baskı grubu, ABD'ni çatışmayı başlatmaya sevketti:

1. Yahudi lobisi...

2. İş adamları lobisi.

Yeni imparatorluğun sınırlarının bu "hassas noktası"nda, İsrail devleti, manevî kurucusu Theodore Herzl'in kendisine çok önce biçtiği o "*Doğu barbarlığına karşı Batı medeniyetinin ileri karakolu*"* rolünü oynamayı sürdürüyor.

İsrail'in rolünün en açık seçik programı da zaten 1982 Şubat ayında (Lübnan'ın ilk istilâsından az önce), Dünya Siyonist Teşkilâtı'nın "*Kivunim***" dergisi tarafından ortaya konulmuştu: *Nil'den Fırat'a kadar bütün komşu ülkeleri bölüp parçalamak.*

İmparatorluklarının en duyarlı bu noktasında (yani Irak'ta), ABD hegemonyacı ihtirasları bundan daha güzel tatmin edilemezdi.

Irak halkı, öldürücü bir mahrumiyete dâçar edilmiştir. Konulan bu ambargo, bizzat memleketin istikbalini çalmak, yok etmek kastıyla sürdürülmekte, öncelikle de çocukları mahvetmeye devam etmektedir.

Bugün, daha da önemli bir başka hedef belirlenmiştir: İran... ABD ve uşaklarının para ve silâh yönünden cömert-

* Th. Herzl, *Yahudi Devleti*, Librairie Lipshutz, 1926, s. 95.

** İbranice orijinal metni ve tercümesini şu kitabımda verdim: *İlâhî Mesajlar Toprağı Filistin*, Ed. L'Albatros, 1986, s. 315-318 ve 377-387. Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, 3. baskı 2014, s. 444-448 ve 522-534.

çe desteklemelerine rağmen, Irak tarafından yenilememiş olan İran...*

Bu yeni hedef daha 1996'da, Mısır'daki Şarm el-Şeyh toplantısında, İsrail hükûmeti tarafından tayin edildi. Nitekim "terörizme karşı mücadele" ve "insanî müdahale" kılıfları altında bütünleşmiş yeni sömürgeciliğin yeni bahaneleri olduğu için, en ufak bir delil bulunmamasına rağmen İran, Şimon Peres tarafından dünya "terörizminin" merkezi olarak gösterildi. Tabii ki onlara göre "terörizm", kendi bağımsızlıklarını savunan halkların bütün direniş biçimlerini içine alırken, bu bağımsızlıkları tehdit eden bütün devlet terörizmi şekillerini de dışarıda bırakır. O yüzden, meselâ, İsrail orduları ve paralı askerleri tarafından gayrimeşru olarak işgal edilmiş olan Lübnan toprakları içinde bir İsrail askeri öldürülünce, -tıpkı Naziler tarafından işgal edilen bir zamanların Fransa'sında olduğu gibi- bir "direnişçi" tarafından bir "işgalci" kurşunlanınca, bunun adı terörizm olur. Fakat İsrail ordusu, Kanada ve Beyrut'un varoşlarına varıncaya kadar olan bölgelerde, sivil halkı bombalar ve katliama tabi tutarsa, buna "meşru müdafaa" adı verilir. (Tıpkı Nazilerin, Paris'te bir Alman subayı öldürüldü diye, Châteaubriant'da, kırk direnişçiyi kurşuna dizmeleri gibi).

Atlanta Olimpiyatları sırasında bir Amerikan uçağı denize düştü ya, hiçbir araştırma yapılmadan, bu saldırı derhal İran'a mal edildi. Oysa CIA'nın ve "medya"nın bastırmasına rağmen, daha sonra enkaz üzerinde yapılan onca inceleme, zihinleri bu iddiayı destekleyecek en küçük bir delile götüremedi.

* Dün yani bu kitabın yazıldığı 1996 yılında İran, ABD'nin düşmanı idi, bugünse menfaat icabı kol kollar, çev.

ABD'nin gerek sanık (ve hasım) ülkelere karşı yaptığı doğrudan saldırılarını, gerekse bu düşman ülkelerle yapılmış ticarî anlaşmaları baltalamalarını haklı göstermek için, “terörizmle mücadele” veya “insanî müdahale” ve “insan haklarını savunma” bahanelerini kullanılmasıyla ilgili daha pek çok misal verilebilir. Söz gelimi, Çin’le olan ekonomik ilişkileri frenlemek için Tien An Men* olayları öne sürülür, ama onunla asla kıyaslanamayacak ölçüde vahim olan ve Ariel Şaron tarafından 1982’de yapılan 20 bin sivil Lübnanlının katliamı, İsrail devletinin finansmanını ve silâhlendirilmesini sınırlandırmak için yeter bir sebep olarak görülmez. Zira İsrail, ABD’nin bütün Ortadoğu petrollerine el koymasının vurucu gücüdür.

En aşırılık yanlısı ve en kafatasçı rahiplerin, (dünyanın en önemli, İsrail’dekinden bile hem çok, hem de önemli Yahudi cemaatinin bulunduğu) ABD’de eğitilip yetiştirilmiş olmaları oldukça manidardır. En azılı ırkçı militanlar, Amerikalı Yahudi Zvi Yehuda Kook (1891-1982) adlı hahamın “Milliyetçi Din Partisi” tarafından açılmış olan Talmud okullarında eğitim görmüş olan hahamlardır. Bu partinin temel prensipleri şunlardır:

Allah, bizleri kurtuluşa erdirecek olan Mesih gönderme işini, bütün bu toprakları Yahudi hâkimiyetine verme mucizesiyle sürdürüyor.

Tevrat’ta belirlenen bütün arazi kutsaldır.

* 1989 yılında meydana gelen Pekin’deki Tienanmen Meydanı Olayları bir öğrenci ve işçi ayaklanmasıydı ve göstericilerin üzerine tanklar sürülerek ve resmî rakamlara göre 200 -300, göstericilerin rakamlarına göre 2.000-3.000 insanın ödürülmesiyle kanlı bir şekilde bastırıldı, çev.

Bu toprakları korumak, ona yeni topraklar ilâve etmek ve oralarda mümkün olan en çok sayıda Yahudi yerleşim birimi meydana getirmek ilâhî bir fermandır...

Her türlü arazi uzlaşması, Mesihî dönemleri geciktirir.*

Bir başka Amerikalı haham grubu daha var. Brooklyn'in (New York) eski bir hahamı olan Eliezer Mizrahi'den ilham alan Lubavitch adlı bu grup şunu esas alır:

*Büyük İsrail toprağından herhangi bir toprak parçasını Araplara teslim etmek ve bu hususta görüşmelerde bulunmak, Yahudi halkına kesinlikle yasaktır**.*

İran böyle bir teşebbüse en büyük engeli oluşturuyor. Üstelik İran (kendine karşı Amerika'nın yönelttiği ambargo talimatına rağmen) Pakistan, Hindistan, Çin, Rusya ve yakınlarda da, yeniden İslâmlaşma yolunda olan Türkiye ile normal münasebetlerini devam ettiriyor.

Atlantik İttifakı'nın (NATO'nun) ihtirasları karşısında İran, Avrasya'nın "büyük ada"sının önemli bir kısmının yeniden toparlanmasının potansiyel merkezini oluşturuyor. Onun için, Amerika'nın dünya stratejisi içindeki bütün çabası, İsrail, milletlerarası her türlü kontrolü reddetse dahi, onun atom silâhıyla silâhlanması yönünde gelişme kaydetmesi için elinden gelen bütün imkânları sağlamaya yöneliktir.

Bu imparatorluğun (ABD'nin) en büyük zaafı, kendisinin hiçbir ruh taşınamaması, yani silâhlarının üstünlüğü

* Myron J. Aronoff, *The impact of Gush Emoumin*, David Newman Yayınları.

** Greilsammer, *İsrail, Siyah Giyimli İnsanlar*, Presses de la Fondation nationale des sciences politiques.

sayesinde üretimi ve tüketimi artırmaktan öte, insanın geleceğine yönelik hiçbir projeye ve gayeye sahip olmamasıdır.

İşte Huntington'un Yahudi-Hristiyan medeniyeti ile (Mezopotamya ve Suriye'den Çin'e kadar dünyanın en eski medeniyetlerinin manidar bir şekilde mirasçısı olan) "İslâm-Konfüçyüs dini ittifakı"nın sözde çatışması diye maskeleymeye çalıştığı hakikat budur.

Tarihçi Toynbee de, Suriye havzası ile Orta Asya havzasına çoktan iki medeniyet merkezi olarak bakıyordu:

Hristiyanlık Suriye'de şekillendi ve bu şekil altında bütün Helen dünyasına yayıldı... Nestûrilik ve Monofisizm, Mezopotamya'da, Urfâ'da biçimlendi. Hicaz'da, Suriye'nin güneyinde, Mekke ve Medine'de İslâm doğdu... Şiilik, Kuzey Arabistan'ın doğu sınırında ortaya çıktı.

Ekonominin imparatorluğa yaraşır bir tarzda "küreselleşmesi" adına, bütün öteki medeniyetlerin kültürel, dînî veya tarihî kimliklerine karşı, milletler arası ilişkilerin olağanüstü bir "yeniden kutuplaşmasıdır bu.

Hem bu ruhsuz tek biçimciliğe karşı direnmek, hem de ABD'nin bütün kıtalarda artıp çoğalan bütün o direniş odaklarını askerî ve ekonomik plânda olduğu kadar, dînî ve kültürel plânda da ortadan kaldırma teşebbüsüne mâni olmak için, Avrasya'nın ve eski sömürgecileri tarafından "Latin" denilen Amerika'nın zorunlu birlik ve birlikteliği işte bu yüzden gerçekleştirilmeli! Kendisine baş eğmeyen merkezleri, Amerika'nın un ufak etme girişimi, bugün bütün dünyada apaçık ortada. Nitekim Güney Kore'yi Kuzey Kore'ye, Tayvan'ı Çin'e, Hindistan'ı Pakistan'a karşı mücadele etmeye teşvik ediyor. Ayrıca, Avusturya İmpa-

ratorluğu ile Osmanlı İmparatorluğu arasında sınır olan bölgeye Amerikan askerlerini sokabilmek için Bosna'da da Sırbistan'a karşı çatışmaları körüklüyor. Latin Amerika'da, Küba ile diğer Güney Amerika ülkeleri arasında muhalefet ateşini yakıyor. Pasifik (Şili) cephesini, Güney Amerika kıtasının Atlantik cephesine karşı tahrik ediyor.

Bu manevraların en tipik örneği, Filistin toprağının yüzde 6'sından daha azını temsil eden ve İsrail ordusunun koruması altındaki İsrail "kolonileri"ni birbirine bağlayan otoyollar yüzünden, Filistinlilere küçük küçük bölgelere ayrılmış bir sürü "açık hapisane"den başka bir şey veremeyen o sözde "barış plânı"dır. Begin tarafından icat edilen ve halefleri, iktidardaki Likud Partisince gözü dönmüşçesine devam ettirilen özerklik adındaki bu ufalamaya İşçi Partisi de iştirak etti. Onların amacı, yarım milyon yeni yerleşimciyi iskân etmek suretiyle, toprağı ve suyu ele geçirmek, dolayısıyla da Filistin'i bütünüyle ilhak etmektir.

Bu provokasyonun saldırgan (İsrail) açısından oldukça "verimli" olduğu görüldü. Çünkü bu büyük bölme manevraları karşısında takınılacak tavır, sadece Filistinlileri değil, aynı zamanda bütün Arap dünyasını da çoktan birbirine düşürdü bile.

Çağdaş dünyanın en önemli çelişkisi, küresel çatışmanın en açık ifadesi buradadır, bu en hassas kırılma noktasındadır.

"Demokrasi ve insan hakları" iddia ve savunmasındaki en büyük sahtekârlık, Cezayir meselesinde de apaçık ortaya çıktı. Nitekim "liberal demokratik" sistem, FİS (İslâmî Selâmet Cephesi) adlı partinin fundamentalizmine direnmek için, kendi ilkelerine taban tabana zıt bir tavır almak

zorunda kaldığı, yani ülkenin “hür” seçim sürecini kesintiye uğratmayı kabul edip ona karşı askerî bir darbeyi desteklediği zaman, bu çelişki bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilmiş oldu.

Orada da, tıpkı Filistin’de olduğu gibi, aslolan dînî bir problemdir. Yani söz konusu olan, adını söylemeye cesaret edemedikleri bir din adına, yani *pazar tektanrıcılığı* adına yürütülen dünya çapındaki bir haçlı seferidir. Bu haçlı seferi, kelimenin asıl anlamıyla din olan kurumların direnişiyle karşılaşılıyor. Nitekim bu *pazar tektanrıcılığının* karşısına Avrupa ve Afrika’da İslâm dikiliyor veya ona Latin Amerika’da da “kurtuluş teolojileri (ilâhiyatları)” meydan okuyor.

Eğer müslümanlar, geçmişlerine çekilip içlerine kapanmak yerine, yanına dünya çapındaki her inancın ve her bilgeliğin ortak paydası olan bir “şeriat”ı da alarak “*Allah’ın ilk insana ruhundan üfürdüğü*” zamandan beri ortaya çıkan dinlerin birliği hakkındaki Kur’ânî kavrama yeniden dönse, tek kelimeyle, asırlarca süren iktidar ilâhiyatının ardından “Kurtuluş İlahiyatlarının” Hazreti İsa’nın mesajının aslına dönmeleri gibi, müslümanlar da Kur’ân’ın sahih çağrısına yönelse, bu evrensel cephenin şu *pazar tektanrıcılığının* ruhsuz dünyasına karşı zafer kazanması kesinleşir.

Dünya çapında ve kültürden inanca, siyasetten ekonomiye kadar bütün düzeylerde sahnelenen felâket oyunu son derecede kapsamlı bir oyundur.

Buna karşı birtakım yeniden bir araya toplanma teşebbüsleri oldu: 1991’de Sudan ve İran’ın çağrısıyla Hartum’da bir Arap Halkları İslâm Konferansı düzenlendi.

Bir diğer umut verici işaret: 1995’te yapılan ve ABD’nin “küresel pazar” hedefinin kabul edilmesini beklediği Se-

atle Konferansı'nda, belli başlı Asyalı yöneticiler, Amerikan istekleri karşısında suskun kaldılar. Hatta 1967'de ASEAN'ın* öncü ülkelerinden biri olmuş olan Malezya'nın başbakanı, Amerikan müdahaleciliğine karşı bir protesto işareti olarak bu toplantıya katılmayı reddetti. Avrupa'nın tavrından dolayı hayal kırıklığına uğradığını orada ifade eden Clinton, yine de "bakışlarını Pasifik'e çevirme" arzusunu dile getirdi.

1982'de Çin, İsrail'in Irak'a yaptığı gibi, İran'a karşı yapılabilecek önleyici bir savaşa engel olmak maksadıyla, İsfahan'da bir nükleer araştırmalar merkezi inşa etti. Irak'taki Osirak nükleer santrali, İsrail tarafından barış ortamındayken tahrip edildi. Öte yandan, İsraili fizikçi Mordecai Vanunu'nun 5 Ekim 1986'da *London Sunday Times*'ta, İsrail'in Mısır'da Asuvan barajına kadar bütün şehirleri yerle bir edebilecek güçte çok önemli atom silâhlarına sahip olduğunu açıklayınca, İsrail'in kendisi nükleer faaliyetlerini gizlice yürütüyordu.

İsrail atom kompleksi, Daimona plütonyum reaktöründen başka, (bir Amerikan deneme reaktörünün çalıştığı) SoREQ nükleer programlama merkezi, Palmiki füze denemeleri sahası, Yodefai montaj fabrikası, Kefar, Zekhrya ve Eilabun taktik nükleer silâh stoklama üslerini de içine alıyordu.

Vanunu, o gün bu gündür, İsrail hapisanelerinde; onun hükümeti ise, Çin, Hint, Pakistan veya Sovyet nükleer silâhlarının bir kısmına vâris olan Kazakistan'ın nükleer denemelerini şiddetle kınamakta.

* Birçok ülke arasında (Malezya, Endonezya, Tayland, Singapur, Brunei ve Filipinler) bir "ortak pazar" kuran Güneydoğu Asya Milletleri Birliği. Buna karşı ABD, Avustralya ve Yeni Zelan da ile birlikte APEC (Pasifik'te Asya Ekonomi İşbirliği'ni) kurdu.

1996 seçimlerinden sonra Likud ile dinci fundamentalistler arasında kurulan yeni ittifak, İsrail'in hangi hükûmetin idaresi altında olursa olsun oynamaya hazırlandığı bir dünya savaşı ateşleyiciliği rolünü bugün iyice gün yüzüne çıkarmıştır.

Böylesi bir şok, hâlâ kocaman bir nükleer potansiyele sahip bulunan Rusya'nın, devlet bütünlüğünün dağılmasıyla, aynen İsrail gibi, ordusu bulunan bir ülke değil, ülkesi olan bir ordu hâline geldiği için, belki de çok daha hoyratça olacaktır. Yeltsin gibi siyasî bir fahişenin ABD'nin yardımıyla bu ülkeyi soktuğu anarşi ve parçalanma ortamından çıkış yolunun, milliyetçi bir askerî diktatörlükten başka bir şey olmayacağı görülmektedir. "Kapitalizmin yeniden kurulmasından" bu yana bu ülkenin maruz kaldığı alçaltıcı durum ve çatışmalardan kurtulmanın başka çaresi yok gibi gözüküyor.

Devletsiz bir ordunun, toplumsal bir projesinin olmayışından ötürü varlığını kaybetmiş bir ülkenin hizmetinde olması düşünülemez. Tarihî hareketin normal seyri yüzünden değil de, dünyadaki güçler münasebetinin zorlayıcı mantığı yüzünden, bu askerî diktatörlük, Washington ve İsrail karşısındaki bağımlılığa, yani "Rus pazarı"nın çökmüş ve mafyacı şekliyle "yeni dünya düzeni"ne sokulmasına direnmek için, Almanya ve Orta Asya ile bir ittifaka gitmekten başka önünde bir seçenek bulamayacaktır. İki dünya arasında tercih yapmak zorunda kalacaktır. Bu arada, Ortodoks Hristiyanlığın ve Panrusçu milliyetçiliğin tarihî özümsemişi de bu tercihi yönlendirmede önemli rol oynayacaktır.

Avrupa da ABD için sürekli ve güvenilir bir müttefik değildir. Avrupa'yı NATO'nun bir alt şubesi yapan Maast-

richt anlaşması, bunun sadece ekonomik ve kültürel zararını gözler önüne sermekle kalmıyor, Avrupa'nın bölünmesi de gitgide daha fazla netleşiyor.

İki yeni hâdise bunun şahididir: İngiltere ve Fransa, kendi ordularının Irak'ta, Amerikan ordusunun yedeği olmasını kabul ederken, Alman halkının yüzde 80'i Irak'a askerî müdahaleye karşı çıkmıştır.

Almanya, Yugoslavya'daki Hırvatlarla ittifak kurmak üzere önceden harekete geçmiş, oysa İngiltere ile Fransa ancak Alman-Amerikan baskısı altında Sırlara karşı tavır almışlardır*.

ABD'nin dünyanın belli başlı alacaklı ülkelerinden biri olmaktan çıkıp en başta yer alan borçlu ülkelere biri durumuna geldiği, yatırımlarının yüzdesinin sanayileşmiş dünyanın en alt seviyesine indiği bir sırada, (hiçbir insanî gaye ile harekete geçmeyen ve aynen Pentagon gibi sadece "sıfır ölü kaybı" ile yapılacak savaşlar hayâl eden) ordularının değil de, tam otomatik teknik güce rağmen, yöneticilerinin dünyanın hâkimleri olmak istediği bu ülke, (Tasarruf Sandıklarının iflâslarının peşi sıra, iflâs edenleri çoğalan) bankalarını kumarhaneye dönüştüren bir finans spekülasyonu ile bir müddet maskelenen ekonomik dayanaksızlığıyla, artık gittikçe dışı sağlam içi kof bir devi andırıyor.

Onun için ABD, bir süre daha, diğer devlerin yükselişini engellemek için silâhlanma siyasetine güveniyor. Ortadoğu'daki bir numaralı paralı askeri İsrail'i aşırı derecede silâhlandırmakla yetinmiyor, Çin'in ortaya çıkmasını gecik-

* General Gallois'nın şu önemli jeopolitik kitabına bkz.: *Petrolün Kanı: Bosna*, Ed. L'Âge d'homme, 1996.

tirmek için de çalışıyor. Nitekim İngiltere, Hong Kong'un Çin'e yasal olarak iadesi işinden ustalıklı sınırlanmaya çalışırken, ABD, Tayvan'a dört buçuk milyar dolarlık uçak teslim ediyor, Fransa ise bu ülkeye yalnızca 60 Mirage uçağı satıyor.

Bütün bunlar, 1 milyar 200 milyon dolarlık iç pazarı, çok önemli tabii kaynakları ve sınırsız işçisiyle, birleşik bir Çin'in bir dünya gücü hâline gelmesini önlemek içindir.

ABD, tarihinin artık "entropi" safhasına girmiştir. Yani, "Dallas" Amerika'sı dışındaki "öbür Amerika", artan sefalet yüzünden bir iç parçalanmaya doğru gitmektedir. Yoksulluk eşliğinin altında yaşayan 33 milyon nüfusuyla bu sefalet gitgide vahim bir hâl almakta. Bilhassa Siyahlara karşı yapılan uzun süreli ırk ayırıcılığı sebebiyle toplum bölünmenin eşğine gelmiş bulunuyor. Gerek Los Angeles isyanları, gerekse Farrakhan'ın Washington'da bir milyon Siyah'ı bir araya getirmesi bunun delilidir. Uyuşturucu, rüşvet ve ihtikârcı, vurguncu asalaklık yüzünden de toplumsal bir kokuşma söz konusudur.

Sistem, ancak silâhlarının teknik gücüyle, çevresindeki devletlere sınırlı bir egemenlik dayatarak ve tekeline elinde bulundurduğu müdahale hakkını kullanmayı onlara kabul ettirerek bir süre daha ayakta kalmaya çalışıyor. Gerektiği zaman da bu müdahale hakkını, Birleşmiş Milletler, IMF veya Dünya Bankası gibi kendi emrindeki kuruluşların maskesi altında gizleyerek insanî müdahaleler şeklinde yürürlüğe koyuyor.